

17 Νοέμβρη: Καιρός να «θάψουμε το Πτώμα»

του Ραφαήλ Α. Καλυβιώτη*

Το πρώτο βασικό μάθημα που «λάβαμε» σαν νέα γενιά είναι ότι τη στρατιωτική δικτατορία την έριξε το κίνημα του Πολυτεχνείου και όχι τα βίαια γεγονότα στην Κύπρο. Όπως το σκληρό μετεμφυλιακό κράτος χρειαζόταν το αφήγημα του «αντι – κομμουνισμού», έτσι και το μεταπολιτευτικό κράτος χρειαζόταν τον ιδρυτικό μύθο του «Πολυτεχνείου». Φυσικά, αυτό δε σημαίνει ότι το μετεμφυλιακό κράτος δεν αντιμετώπισε μία υπαρκτή κομμουνιστική απειλή ούτε ότι το μεταπολιτευτικό σύστημα δεν απειλείτο από μία αντι – δημοκρατική εκτράχυνση. Το πρόβλημα και με τα δύο αυτά σαθρά συστήματα έγκειται στο ότι καπηλεύτηκαν τα, από τα κάτω αιτήματα του έθνους, και τα χρησιμοποίησαν προς όφελός τους για να παραμένουν στην εξουσία.

Έτσι, εξαιτίας της ύβρεώς του, το μετεμφυλιακό κράτος διελύθη είς τα εξ ων συνετέθη. Για να συμβεί αυτό όμως, χρειάστηκε ο ελληνισμός να πάρει ένα σκληρό μάθημα, πολύ σκληρότερο από ό,τι του αναλογούσε, μία εθνική τραγωδία, τις συνέπειες της οποίας οι Κύπριοι αδελφοί μας βιώνουν ακόμα. Η κάθαρση επήλθε, οι ένοχοι δικάστηκαν, καταδικάστηκαν, και μπόρεσε η Πατρίδα να προχωρήσει μπροστά. Το 2009, αντίστοιχα, η χώρα χρεοκόπησε. Πέντε χρόνια μετά, θα περίμενε κανείς ότι το μεταπολιτευτικό σύστημα θα χρεοκοπούσε μαζί της και ο τόπος θα ξεκινούσε από την

αρχή. Κάτι τέτοιο όμως δε συνέβη. Και δεν έχει συμβεί ακόμα διότι οι νέες γενιές αδυνατούν να αντιληφθούν ότι δεν πρόκειται να ζήσουν ξανά μέρες σαν αυτές του 2004. Αδυνατούν να αντιληφθούν ότι η γενιά του Πολυτεχνείου είναι η υπαίτια της σημερινής τραγωδίας που βιώνουμε. Είναι λοιπόν, πολύ πιο χρήσιμο από το να γιορτάζουμε τη σημερινή ημέρα με καταθέσεις στεφάνων, να αναστοχαστούμε τη σύγχρονη ιστορία μας, να καταλάβουμε ποια είναι τα συστατικά στοιχεία του στρεβλού ανθρωπότυπου που δημιουργήσαμε, ώστε να μην επαναλάβουμε τα λάθη που διαπράξαμε και να γεννηθούμε ξανά από τις στάχτες μας.

Η γενιά του Πολυτεχνείου λειτούργησε όπως οι Κονκισταδόρες, οι Ισπανοί κατακτητές του 16ου αιώνα που πέτυχαν να γίνουν κύριοι της Κεντρικής και Νοτίου Αμερικής. Όπως οι Κονκισταδόρες δε δίστασαν να καταληστεύσουν τον Νέο, Παρθένο Κόσμο που κατέλαβαν, έτσι και η γενιά του Πολυτεχνείου δεν δίστασε να καρπωθεί όλο τον πλούτο νέας Ελλάδος που αναδυόταν και να καταληστεύσει το μέλλον της σημερινής γενιάς. Έζησε δηλαδή εις βάρος των παιδιών της.

Το καθοριστικό βήμα προς την κατεύθυνση αυτή ήταν η **πολιτική των δανεικών**. Ο ισοσκελισμένος προϋπολογισμός θεωρήθηκε ως κάτι το «αναχρονιστικό», ενώ τα ελλείμματα άρχισαν να γίνονται αισθητά. Σε δηκτική ερώτηση γνωστού οικονομολόγου της εποχής για την αναπόφευκτη χρεοκοπία της Ελλάδας ως συνέπεια αυτής της πολιτικής, ο Ανδρέας Παπανδρέου, εμπνευστής του κεϋνσιανισμού αλλά Γκρέκα, φημιολογείται ότι απήντησε «ναι, αλλά εγώ δε θα ζω τότε». Είτε είναι αληθής αυτή η δήλωση είτε είναι ψευδής, καταδεικνύεται πίσω από αυτήν ένας ολόκληρος τρόπος σκέψης ηγετών και ψηφοφόρων για το πώς πίστευαν ότι πρέπει να λειτουργεί το κράτος. Και έτσι έγινε. Τα δανεικά δεν λαμβάνονταν για να εξυπηρετήσουν ζωτικές ανάγκες της ελληνικής οικονομίας. Λαμβάνονταν για να δημιουργήσουν ένα τερατώδες δημόσιο μέσω του οποίου δήθεν θα καταπολεμάτο η ανεργία. Το δημόσιο στην Ελλάδα έφτασε να αποτελεί το ένα πέμπτο του εργατικού δυναμικού της χώρας. Το ασφαλιστικό σύστημα άρχισε να καταρρέει και ο ατομιστικός τρόπος ζωής κυριάρχησε παντού με σφοδρές δημογραφικές συνέπειες (όπου από το 2040 η γήρανση θα μετατραπεί σε καθαρή απώλεια γηγενούς πληθυσμού, με ρυθμό 1 εκατομμύριο τη δεκαετία).

Οι δημόσιοι υπάλληλοι που προσλαμβάνονταν δεν ανέρχονταν στις θέσεις τους με αξιοκρατικά κριτήρια αλλά με αμιγώς πελατειακά. Κομματικοί συνδικαλιστές ήλεγχαν όχι μόνον το δημόσιο τομέα, αλλά φυτοζωούσαν και στον ιδιωτικό. Απεργίες σχεδόν σε καθημερινή βάση είχαν ως αποτέλεσμα να χρεώνονται ιδιωτικές εταιρείες υπέρογκα ποσά από τον αποκλεισμό των δρόμων. Γνωστή αμερικανική τράπεζα με παράρτημα στην Ελλάδα σταματούσε κάθε φορά τις εργασίες της όταν οι συνδικαλιστές της απεφάσιζαν ότι η αμερικανική κυβέρνηση προέβaine σε «ιμπεριαλιστικές κινήσεις» με τις οποίες δεν συμφωνούσαν. Η γραφειοκρατία που δημιουργήθηκε εξαιτίας του συστήματος αυτού απαγόρευε επί της ουσίας οιαδήποτε ιδιωτική επένδυση και επιχειρηματικότητα.

Μέσα σε αυτό το κλίμα της ανεύθυνης και εγωιστικής ευμάρειας, το μόνο υγιές κομμάτι της ελληνικής οικονομίας, η ελληνική βιομηχανία, κρατικοποιήθηκε. Από το ελληνικό βιομηχανικό στερέωμα, 45 εργοστασιακά συγκροτήματα «κοινωνικοποιήθηκαν» κατά την προσφιλή φράση του «κινήματος του ανατέλλοντος πράσινου ηλίου». Φυσικά, οι εργαζόμενοι των εργασιακών μονάδων αυτών βρήκαν μία ζεστή αγκαλιά στο δημόσιο. Πριν η γενιά του Πολυτεχνείου αναλάβει τα ηνία και μέχρι τη δεκαετία του '80, η Ελλάδα ήταν μία βιομηχανική χώρα, με ισχυρότατη εξαγωγική τοιμενοβιομηχανία που ανταγωνιζόταν επάξια τις αντίστοιχες της Αγγλίας και της Γαλλίας. Η ελληνική χαλυβουργία με το ισχυρό νικέλιο συναγωνιζόταν την αντίστοιχη αγγλική και ιταλική. Το ελληνικό αλουμίνιο, τα ελληνικά ναυπηγεία (που εδώ και χρόνια είναι κλειστά λόγω συνδικαλισμού και μέχρι νεωτέρας...), η ελληνική χαρτοβιομηχανία (Αθηναϊκή Χαρτοποιία), η βιομηχανία ελαστικών της Θεσσαλονίκης και της Πάτρας (πριν αποχωρήσουν για την Τουρκία), οι καινοτόμοι πλαστικοί σωλήνες του εργοστασίου Πετζετάκι, τα ελληνικά αμυντικά συστήματα και πολλοί άλλοι τομείς της παραγωγικής μας ζωής καθιστούσαν την πατρίδα μας μία χώρα όχι μόνον αυτάρκη αλλά και εξαγωγική.

Η γενιά του Πολυτεχνείου εδραίωνε το νεομαρξιστικό της αφήγημα πάνω στη φράση «κάτω η ολιγαρχία που πίνει το αίμα του λαού». Πίστευε ότι θα κοροϊδέψει τους «κουτόφραγκους» με τις επιδοτήσεις οι οποίες κατέληγαν στο να αγοράζουν οι αγρότες ακριβά αυτοκίνητα και να εμπλουτίζουν τη σεξουαλική τους ζωή.

Μία στιβαρή επιχείρηση της τότε βιομηχανικής ζωής ήταν και η ΙΖΟΛΑ της θρυλικής οικογένειας Δράκου. Ο Γεώργιος Δράκος αποτυπώνει το κλίμα της εποχής:

«Στην αρχή ζούσαμε από τα εμβάσματα των Ελλήνων του εξωτερικού, μετά από τους πόρους που συνέρρευσαν από το Σχέδιο Μάρσαλ, από την Κοινότητα αργότερα. Κανείς υπεύθυνος πολιτικός δεν είπε στους Έλληνες να αναπροσαρμόσουν την παραγωγή τους και να την κατευθύνουν σε προϊόντα διεθνώς ανταγωνιστικά. Αντιθέτως, χρησιμοποιήθηκαν για έργα βιτρίνας και για την ανοικοδόμηση βιλών στα χωριά».

Παραταύτα, παρέμενε αισιόδοξος και δήλωνε: *«Από πού αντλώ αισιοδοξία; Από τη διεθνοποίηση της οικονομίας, οπότε οι τοπικοί παράγοντες θα έχουν διαρκώς και λιγότερη σημασία».*

Πού να φανταστεί ο δαιμόνιος επιχειρηματίας ότι η μόνη επιχειρηματική τάξη που θα παρέμενε όρθια στην Ελλάδα θα ήταν η κρατικοδίαιτη; Η μεταπολιτευτική γενιά δημιούργησε επιχειρηματίες που θα στήριζαν την υπόστασή της και θα βοηθούσαν να παραμένουν και οι δύο χέρι – χέρι στην εξουσία, μακριά από τον οιοδήποτε διεθνή ανταγωνισμό. Οι πρώην υγιείς ελληνικές βιομηχανίες που απασχολούσαν εργατικό δυναμικό κατά χιλιάδες εξαφανίστηκαν προς χάριν του εύκολου πλουτισμού «των παιδιών της αλλαγής». Η γενιά του Πολυτεχνείου δεν αντελήφθη σε κανένα σημείο ότι δεν μπορείς να έχεις και την πίτα ολόκληρη (δανεισμό, διαφθορά, εύκολο πλουτισμό) και τον σκύλο χορτάτο (δανειστές, νέα γενιά).

Το αφήγημα αυτής της γενιάς εδραιώθηκε μέσω των πανεπιστημίων και της καθεστηκυίας τάξης των ΜΜΕ. Στα πανεπιστήμια, οπουδήποτε παραγόταν πολιτική σκέψη η ιδεολογία ΣΥΡΙΖΑ ήταν κυρίαρχη ενώ αυτοί που διαφέντευαν στα ΜΜΕ ήλεγχαν απολύτως το κλίμα και τον ιδεολογικό διάλογο στα μέτρα των αριστεριστικών στερεοτύπων. Ίσως αυτή να ήταν και η μεγαλύτερη πανωλεθρία που υπέστη η σημερινή γενιά. Όταν ο κύριος εργοδότης της μεταπολιτευτικής ελληνικής οικονομίας ήταν το κράτος δεν είναι τυχαίο ότι και η κουλτούρα που δημιουργείται θα είναι εξαρτημένη από αυτό. Είναι πολύ πιο εύκολο για έναν άνθρωπο να ρίχνει τις ευθύνες που του αναλογούν αλλού. Η μεταπολιτευτική γενιά δεν χρέωσε μόνο τις επόμενες. Δημιούργησε έναν ανθρωπότυπο από όπου απουσιάζει η ατομική ευθύνη. Δεν φταίμε ποτέ εμείς. Φταίει ο αμερικανός, φταίει ο αδηφάγος καπιταλισμός, φταίει το κράτος, φταίνε τα λαμόγια, φταίνε όλοι οι άλλοι εκτός από εμάς.

Το μεταπολιτευτικό πτώμα που πρέπει να θάψουμε τη σημερινή ημέρα είναι αυτό της ανευθυνότητας, της σοσιαλμανίας, του εύκολου πλουτισμού, της εύκολης κατηγορίας. Πολλοί είναι σήμερα αυτοί που «αναπολούν τη χούντα που θα τους σώσει» ή «έναν νέο Καραμανλή, Μεταξά, Βενιζέλο». Όχι αδέρφια. Κανείς από αυτούς δε θα μας σώσει. Θα θάψουμε το πτώμα του κακού μας εαυτού μόνοι μας, ο καθένας από εμάς, θα σώσει πρώτα τον εαυτό του και κατά συνέπεια το Έθνος μας από την παρακμή. Χόρτασε η Πατρίδα μας από Σοσιαλισμό. Διότι ο Σοσιαλισμός τελειώνει εκεί που τελειώνουν τα χρήματα των άλλων.

Ο Ραφαήλ Α. Καλυβιώτης είναι ιδρυτικό μέλος του Δικτύου Ελλήνων Συντηρητικών (www.syntiritikoi.gr)

17.11.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/

